ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 8ης Σεπτεμβρίου 2005 *

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις Τ-295/04 έως Τ-297/04,

Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA), με έδρα την Jaén (Ισπανία),

Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos και Antonio Parras Rosa, κάτοικοι Jaén,

εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο J. Vázquez Medina,

προσφεύγοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από την M. Balta και τον F. Gijón,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

που έχει ως αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως του άρθρου 1, σημείο 7, του κανονισμού (ΕΚ) 864/2004 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 1782/2003 για τη θέσπιση κοινών κανόνων για τα καθεστώτα άμεσης στήριξης στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής και για τη θέσπιση ορισμένων καθεστώτων στήριξης για τους γεωργούς, και για την προσαρμογή του λόγω της προσχώρησης της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λετονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ L 161, σ. 48),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, πρόεδρο, J. Azizi και E. Cremona, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Στις 22 Σεπτεμβρίου 1966, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 136/66/ΕΟΚ, περί δημιουργίας κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/002, σ. 33, στο εξής: βασικός κανονισμός). Ειδικότερα, με τον βασικό κανονισμό δημιουργήθηκε κοινή οργάνωση των αγορών ελαιολάδου έχουσα ως

βάση ένα σύστημα τιμών παρεμβάσεως, συμβάσεων αποθεματοποιήσεως και ενισχύσεων στην παραγωγή και την κατανάλωση.

2 Στη συνέχεια, αυτοί οι συσταθέντες με τον βασικό κανονισμό μηχανισμοί τροποποιήθηκαν επανειλημμένως, ιδίως με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1915/87 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1987 (ΕΕ L 183, σ. 7), με τον κανονισμό (ΕΚ) 1638/98 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998 (ΕΕ L 210, σ. 32), και με τον κανονισμό (ΕΚ) 1513/2001 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 2001, με τον οποίο τροποποιήθηκε επίσης ο κανονισμός 1638/98, όσον αφορά την παράταση του καθεστώτος ενισχύσεων και τη στρατηγική για την ποιότητα του ελαιολάδου (ΕΕ L 201, σ. 4).

3 Οι τροποποιήσεις αυτές, που διαπνέονταν από τις αρχές της μεταρρύθμισης που είχε ξεκινήσει το 1992 στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΚΓΠ), σκοπούσαν, κατ' ουσία, στην αντικατάσταση του καθεστώτος στηρίξεως των τιμών και της παραγωγής από ένα καθεστώς στηρίξεως των εισοδημάτων των γεωργών. Η μεταρρύθμιση αυτή κατέληξε, όσον αφορά ορισμένα γεωργικά προϊόντα, στην έκδοση του κανονισμού (ΕΚ) 1782/2003 του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2003, για τη θέσπιση κοινών κανόνων για τα καθεστώτα άμεσης στήριξης στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής και για τη θέσπιση ορισμένων καθεστώτων στήριξης για τους γεωργούς και για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 2019/93, (ΕΚ) 1452/2001, (ΕΚ) 1453/2001, (ΕΚ) 1454/2001, (ΕΚ) 1868/94, (ΕΚ) 1251/1999, (ΕΚ) 1254/1999, (ΕΚ) 1673/2000, (ΕΟΚ) 2358/71 και (ΕΚ) 2529/2001 (ΕΕ L 270, σ. 1).

4 Ομοίως, για την προσαρμογή των κοινών οργανώσεων αγορών στους τομείς του ελαιολάδου, του ακατέργαστου καπνού, του λυκίσκου και του βάμβακος στη μεταρρύθμιση της ΚΓΠ, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 29 Απριλίου 2004, τον κανονισμό (ΕΚ) 864/2004, για την τροποποίηση του κανονισμού 1782/2003 και για την προσαρμογή του λόγω της προσχώρησης της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λεττονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (διορθωτικό κείμενο ΕΕ L 206, σ. 20).

5 Με τον κανονισμό 864/2004 καταργήθηκε το παλαιό καθεστώς ενισχύσεων στην παραγωγή ελαιολάδου προκειμένου να εισαχθεί ένα σύστημα γνωστό ως «ενιαία ενίσχυση» ή «αποσυνδεδεμένη ενίσχυση», δηλαδή ενίσχυση μη συνδεόμενη με την πράγματι παραχθείσα ποσότητα ελαιολάδου. Ωστόσο, όσον αφορά ορισμένες κατηγορίες παραγωγής, διατηρήθηκε, υπό ορισμένες προϋποθέσεις και εντός ορισμένων ορίων, ένα καθεστώς ενισχύσεων γνωστό ως «συνδεδεμένο» ή σχετιζόμενο με την παραγωγή.

6 Όσον αφορά το ελαιόλαδο, το άρθρο 1, σημείο 7, του κανονισμού 864/2004 (στο εξής: προσβαλλόμενη διάταξη) τροποποίησε το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 1782/2003, προβλέποντας ως ποσό αναφοράς για τον υπολογισμό του ποσού της αποσυνδεδεμένης ενισχύσεως «τον τετραετή μέσο όρο των συνολικών ποσών ενισχύσεων που χορηγήθηκαν στον γεωργό δυνάμει του καθεστώτος στήριξης του ελαιολάδου που αναφέρεται στο παράρτημα VI [του κανονισμού 1782/2003, όπως τροποποιήθηκε], υπολογιζόμενο και προσαρμοσμένο σύμφωνα με το παράρτημα VII [του κανονισμού 1782/2003, όπως τροποποιήθηκε], κατά τις περιόδους εμπορίας 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 και 2002/2003».

7 Επιπλέον, το άρθρο 1, σημείο 11, του κανονισμού 864/2004 τροποποίησε το άρθρο 44, παράγραφος 2, του κανονισμού 1782/2003 ορίζοντας ως επιλέξιμο εκτάριο για τη χορήγηση της αποσυνδεδεμένης ενισχύσεως κάθε έκταση φυτεμένη με ελαιόδενδρα πριν από την 1η Μαΐου 1998, με εξαίρεση όσον αφορά την Κύπρο και τη Μάλτα κάθε έκταση καλυμμένη από ελαιόδενδρα που αντικαθιστούν τα υφιστάμενα ή κάθε φυτεία ελαιοδένδρων που έχουν φυτευθεί στο πλαίσιο εγκριθέντων προγραμμάτων και των οποίων η ύπαρξη έχει καταχωρισθεί σε σύστημα γεωγραφικών πληροφοριών.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

8 Οι προσφεύγοντες έχουν ασκήσει τις υπό κρίση προσφυγές με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Ιουλίου 2004.

9 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-295/04, Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA), είναι γεωργική επαγγελματική οργάνωση συσταθείσα, σύμφωνα με το καταστατικό της, για την εκπροσώπηση, διαχείριση και προάσπιση των επαγγελματικών συμφερόντων των μελών της στην επαρχία Jaén (Ισπανία).

10 Οι προσφεύγοντες στις υποθέσεις Τ-296/04 και Τ-297/04 είναι παραγωγοί ελαιολάδου, δικαιούχοι ενισχύσεων στον τομέα αυτό για τις περιόδους εμπορίας 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002.

11 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Οκτωβρίου 2004, στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-295/04, και στις 29 Νοεμβρίου 2004, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-296/04 και Τ-297/04, το Συμβούλιο προέτεινε ένσταση απαραδέκτου σύμφωνα με το 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

12 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Νοεμβρίου 2004, η Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει σε κάθε μία από τις εκδικαζόμενες υποθέσεις.

13 Στις 10 Ιανουαρίου 2005, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί των ενστάσεων απαραδέκτου του Συμβουλίου.

14 Με διάταξη της 6ης Ιουνίου 2005, και σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας, αφού οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις θέσεις τους, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-295/04, Τ-296/04 και Τ-297/04 προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και για την έκδοση αποφάσεως, και τούτο λόγω της συναφείας τους αν μη της ταυτότητας του αντικειμένου τους.

15 Με τις προσφυγές τους οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη διάταξη·

— να επιφυλαχθεί όσον αφορά την απόφασή του επί των δικαστικών εξόδων.

16 Με τις ενστάσεις του απαραδέκτου, το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές ως απαράδεκτες·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

17 Στις παρατηρήσεις τους επί των ενστάσεων απαραδέκτου, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προταθείσες από το Συμβούλιο ενστάσεις απαραδέκτου·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των διαδίκων

18 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι οι προσφυγές είναι απαράδεκτες λόγω ότι η προσβαλλόμενη διάταξη δεν αφορά ατομικά τους προσφεύγοντες.

19 Συναφώς, υπενθυμίζει ότι ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκήσει παραδεκτώς προσφυγή ακυρώσεως κατά κανονιστικής πράξεως γενικής ισχύος μόνον εφόσον η πράξη αυτή το αφορά λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που του προσιδιάζουν ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιαδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτο, το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη μιας αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψεις 36 και 37).

20 Οι προσφεύγοντες έχουν δικαίωμα για άσκηση προσφυγής ακυρώσεως και ότι, ως εκ τούτου, οι προσφυγές τους είναι παραδεκτές.

21 Για τον σκοπό αυτό, αμφισβητούν, κατ' αρχάς, τη γενική ισχύ της προσβαλλομένης διατάξεως ισχυριζόμενοι ότι πρόκειται, στην πραγματικότητα, για δέσμη ατομικών αποφάσεων.

22 Έτσι, επισημαίνουν ότι μοναδικός σκοπός της προσβαλλομένης διατάξεως είναι ο καθορισμός των ποσών αναφοράς που χρησιμεύουν για τον υπολογισμό της ενισχύσεως στον τομέα του ελαιολάδου. Άμεσο και απευθείας αποτέλεσμα της διατάξεως αυτής είναι η ενημέρωση κάθε παραγωγού, αφενός, για τα ακριβή ποσά

που δικαιούται όσον αφορά τις περιόδους αναφοράς 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 και 2002/2003 και, αφετέρου —βάσει του τετραετούς μέσου όρου των συνολικών ποσών των ενισχύσεων που τους χορηγήθηκαν κατά τη διάρκεια των εν λόγω περιόδων αναφοράς—, για το οριστικό ποσό της ενισχύσεως που δικαιούται να λάβει.

23 Εξάλλου, κατά τους προσφεύγοντες, η προσβαλλόμενη διάταξη παράγει «άμεσα» έννομα αποτελέσματα μόνον έναντι μιας ειδικής κατηγορίας υποκειμένων δικαίου, συγκεκριμένα των γεωργών που παρήγαγαν ελαιόλαδο κατά τη διάρκεια των εν λόγω περιόδων.

24 Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η προσβαλλόμενη διάταξη τους αφορά άμεσα και ατομικά, (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, σκέψη 13· της 31ης Μαΐου 2001, C-41/99 P, Sadam Zuccherifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-4239, σκέψη 27, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-452/98, Nederlandse Antillen κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8973, σκέψη 60).

25 Ειδικότερα, οι προσφεύγοντες τονίζουν ότι έχουν ως άτομα ιδιότητες που τους προσιδιάζουν, στο μέτρο που παρήγαγαν ελαιόλαδο κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς και, ως εκ τούτου, υπάγονται στην κατηγορία των υποκειμένων δικαίου που αφορά η προσβαλλόμενη διάταξη..

26 Εξάλλου, οι προσφεύγοντες προβάλλουν οικονομική ζημία λόγω της συμπεριλήψεως της περιόδου 1999/2000 για τον υπολογισμό της ενισχύσεως στον τομέα του ελαιολάδου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

27 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, εάν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να υπεισέλθει στην ουσία. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται, πλην αντιθέτου αποφάσεως, προφορικώς. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι από την εξέταση των στοιχείων της δικογραφίας έχει επαρκώς διαφωτιστεί και αποφασίζει να αποφανθεί επί του απαραδέκτου χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

28 Δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, «[κ]άθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται [...] να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σε αυτό, καθώς και κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά».

29 Κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, που παρέχει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλλουν κάθε απόφαση η οποία, καίτοι έχει εκδοθεί ως κανονισμός, τους αφορά άμεσα και ατομικά, σκοπεί, μεταξύ άλλων, στο να αποφεύγεται ώστε να μπορούν τα κοινοτικά όργανα, επιλέγοντας τον τύπο του κανονισμού, να αποκλείουν την εκ μέρους ιδιώτη προσφυγή κατά αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά, διευκρινίζοντας έτσι ότι η επιλογή του τύπου δεν μπορεί να μεταβάλει τη φύση μιας πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak και Società emiliana lavorazione frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980 II, σ. 311, σκέψη 7· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, Τ-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψη 50, και της 23ης Νοεμβρίου 1999, Τ-173/98, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-3357, σκέψη 34).

30 Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες αμφισβητούν την κανονιστική φύση της προσβαλλομένη διατάξεως ισχυριζόμενοι ότι πρέπει να αυτή να αναλυθεί σε μία δέσμη ατομικών αποφάσεων. Ως εκ τούτου, πρέπει να εξετασθεί, σε μια πρώτη φάση, η φύση του άρθρου 1, σημείο 7, του κανονισμού 864/2004.

31 Όμως, από πάγια νομολογία προκύπτει, επίσης, ότι το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη ισχύ της σχετικής πράξεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829, συγκεκριμένα 834· της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 19, και διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 28). Έτσι, μια πράξη είναι γενικής ισχύος εάν εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς καθοριζόμενων καταστάσεων και παράγει τα νομικά αποτελέσματά της έναντι προσώπων θεωρουμένων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1989, C-244/88, Usines coopératives de déshydratation du Vexin κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 3811, σκέψη 13, και Sadam Zucchrifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 24, σκέψη 24· τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 2ας Απριλίου 2004, T-231/02, Gonnelli και AIFO κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-1051, σκέψη 29, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

32 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη αποτελεί πράξη γενικής ισχύος και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να αναλυθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων.

33 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προσβαλλόμενη διάταξη περιλαμβάνει τα κριτήρια υπολογισμού της ενισχύσεως στον τομέα του ελαιολάδου στο πλαίσιο του κανονισμού 1782/2003 (βλ. ανωτέρω σκέψη 6).

34 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα κριτήρια αυτά καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Πράγματι, ο τρόπος υπολογισμού των ποσών αναφοράς και του ποσού της ενισχύσεως γίνεται χωρίς καθόλου να λαμβάνεται υπόψη, στις προσβαλλόμενες διατάξεις, η ειδική κατάσταση κάθε οικείου παραγωγού ελαιολάδου, αλλά μόνον κατ' εφαρμογή αντικειμενικών και γενικών κριτηρίων.

35 Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι προσβαλλόμενες διατάξεις εφαρμόζονται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων και παράγουν τα έννομα αποτελέ-

σματά τους έναντι κατηγοριών προσώπων θεωρουμένων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι θεωρείται ότι οι διατάξεις μιας πράξεως εφαρμόζονται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων εφόσον η εφαρμογή τους γίνεται δυνάμει μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό της (προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 36 διάταξη Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 40).

36 Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη διάταξη αφορά τους προσφεύγοντες λόγω ακριβώς μιας αντικειμενικής πραγματικής καταστάσεως, συγκεκριμένα, του γεγονότος ότι παρήγαγαν ελαιόλαδο κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς και έτυχαν ενισχύσεως σύμφωνα με ένα από τα προβλεπόμενα από την προγενέστερη νομοθεσία καθεστώτα ενισχύσεων. Όμως, αυτή η κατάσταση προσδιορίζεται σε σχέση με τον ίδιο τον σκοπό του περιέχοντος την προσβαλλομένη διάταξη κανονισμού, δηλαδή τη θέσπιση ενός νέου καθεστώτος ενισχύσεων στον τομέα του ελαιολάδου.

37 Εξάλλου, το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη διάταξη μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα, ιδίως, τον περιορισμό του αριθμού των επιχειρηματιών που είναι επιλέξιμοι για ορισμένες ενισχύσεις της χορηγήσεως εξαρτωμένης από την προϋπόθεση ότι το ελαιόλαδο έχει παραχθεί από φυτείες που υφίσταντο σε χρόνο προγενέστερο αυτού της εκδόσεώς του και της θέσεώς του σε ισχύ, τούτο δεν μπορεί να στερήσει την εν λόγω διάταξη της γενικής ισχύος της, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι η προσβαλλόμενη διάταξη εφαρμόζεται επί όλων των οικείων επιχειρηματιών που βρίσκονται στην ίδια πραγματική νομική κατάσταση προσδιοριζόμενη κατά τρόπο αντικειμενικό (βλ., υπό την έννοια αυτήν, την προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 29 διάταξη Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 39). Πάντως, οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ότι τα πράγματα δεν είχαν έτσι όσον αφορά την εφαρμογή της προσβαλλομένης διατάξεως.

38 Ως εκ τούτου, το επιχείρημα των προσφευγόντων με το οποίο αμφισβητείται η γενική ισχύς της προσβαλλομένης διατάξεως, επιχείρημα που αντλείται από το γεγονός ότι η τελευταία αφορά μόνο μία κατηγορία γεωργών, δηλαδή αυτών που παρήγαγαν ελαιόλαδο κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς και επωφελήθηκαν ενός από τα καθεστώτα ενισχύσεων που προβλέπονταν από την προγενέστερη νομοθεσία, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τους προσφεύγοντες αδιακρίτως, βάσει καθαρώς αντικειμενικών και αφηρημένων δεδομένων.

39 Ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη διάταξη αποτελεί πράξη κανονιστικού χαρακτήρα και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να αναλυθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων απευθυνομένων στους προσφεύγοντες.

40 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τον ισχυρισμό των προσφευγόντων ότι η προσβαλλόμενη απόφαση τους ενημερώνει σχετικά με το οριστικό ποσό της ενισχύσεως που τους χορηγείται ατομικώς.

41 Πράγματι, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν αναλύσει μία πράξη ως δέσμη ατομικών αποφάσεων σε συγκεκριμένες περιπτώσεις σαφώς διαφορετικές της προκειμένης. Έτσι, μια προσβαλλόμενη πράξη, που έχει ληφθεί υπό τη μορφή πράξεως γενικής ισχύος, λογίζεται ως αποτελούσα δέσμη ατομικών αποφάσεων όταν έχει εκδοθεί με σκοπό να δοθεί απάντηση σε ατομικά αιτήματα, οπότε η προσβαλλόμενη πράξη επηρεάζει την νομική κατάσταση κάθε υποβαλόντος σχετικό αίτημα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/87, Weddel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-3847, σκέψεις 20 έως 23, και της 13ης Μαΐου 1971, 41/70 έως 44/70, International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971 σ. 783, σκέψεις 13 έως 22).

42 Πάντως, όσον αφορά τις υπό κρίση υποθέσεις, ο στόχος και το νομικό αποτέλεσμα της προσβαλλομένης διατάξεως δεν είναι να αποφασισθεί ποια συνέχεια πρέπει να δοθεί σε ατομικές αιτήσεις επιχειρηματιών κατατεθείσες στις εθνικές αρχές για τη χορήγηση ενισχύσεως στον τομέα του ελαιολάδου. Πράγματι, η προσβαλλόμενη διάταξη θεσπίστηκε όχι για την επίτευξη ειδικού αποτελέσματος έναντι ορισμένων συγκεκριμένων υποκειμένων δικαίου, αλλά προκειμένου να αντληθούν οι συνέπειες από μία πραγματική αντικειμενική κατάσταση, συγκεκριμένα την εφαρμογή του νέου καθεστώτος ενισχύσεως στον τομέα του ελαιολάδου όσον αφορά τους παραγωγούς του προϊόντος αυτού που κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς είχαν υπαχθεί σε καθεστώς ενισχύσεως βάσει της προγενέστερης νομοθεσίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Ιανουαρίου 1999, C-73/97 P, Γαλλία κατά Comafrica κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-185, σκέψεις 34 έως 38· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 22ης Φεβρουαρίου 2000, T-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψη 55, και της 12ης Ιουλίου 2001, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 και T-225/99, Comafrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1975, σκέψη 106).

43 Εξ αυτού προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη αποτελεί πράξη γενικής ισχύος.

44 Παρ' όλα, έχει επανειλημμένως κριθεί ότι το γεγονός ότι μια προσβαλλόμενη πράξη είναι, ως εκ της φύσεώς της, γενικής ισχύος και δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ δεν αρκεί, από μόνο του, για να αποκλεισθεί η δυνατότητα ενός ιδιώτη να ασκήσει κατ' αυτής προσφυγή ακυρώσεως (βλ., αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-451/98, Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8949, σκέψη 49· την προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 31 διάταξη Gonnelli και AIFO κατά Επιτροπής, σκέψη 31, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

45 Πράγματι, υπό ορισμένες περιστάσεις, ακόμη και μία πράξη γενικής ισχύος εφαρμοζόμενη επί του συνόλου των επιχειρηματιών είναι δυνατό να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένους εξ αυτών (η προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 24 απόφαση Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, σκέψη 13, καθώς και η προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 19· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 10ης Σεπτεμβρίου 2002, T-223/01, Japan Tobacco και JT International κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. II-3259, σκέψη 29, και η προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 31 Gonnelli και AIFO κατά Επιτροπής, σκέψη 32).

46 Για να συμβαίνει κάτι τέτοιο πρέπει να ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο να θίγεται άμεσα και ατομικά από την εν λόγω πράξη λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που του προσιδιάζουν ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη μιας αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, συγκεκριμένα σ. 942, και διάταξη του Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2003, C-258/02 P, Bactria κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-15105, σκέψη 34· προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 31 διάταξη Gonnelli και AIFO κατά Επιτροπής, σκέψη 35).

47 Εφόσον δεν πληρούται η προϋπόθεση αυτή, κανένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο δεν μπορεί να ασκήσει παραδεκτώς προσφυγή ακυρώσεως (προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 19 απόφαση Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 37, και προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 31 διάταξη Asocarne κατά Συμβουλίου, σκέψη 26)

48 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξετασθεί το ζήτημα αν, εν προκειμένω, οι προσβαλλόμενες διατάξεις θίγουν τους προσφεύγοντες λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που τους προσιδιάζουν ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.

49 Έτσι, πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί το παραδεκτό της προσφυγής που έχει ασκηθεί στην υπόθεση Τ-295/04, από την ASAJA, γεωργική επαγγελματική οργάνωση για την προάσπιση και την εκπροσώπηση των συμφερόντων των μελών της.

50 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι μία επαγγελματική ένωση που έχει συσταθεί για την προάσπιση και την εκπροσώπηση των συμφερόντων των μελών της μπορεί να ασκήσει παραδεκτώς προσφυγή ακυρώσεως σε τρία είδη καταστάσεων, συγκεκριμένα, πρώτον, όταν μια νομική διάταξη ρητώς αναγνωρίζει στις επαγγελματικές ενώσεις μια σειρά δυνατοτήτων δικονομικού χαρακτήρα, δεύτερον, όταν η ένωση αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα επιχειρήσεων που και οι ίδιες θα μπορούσαν να ασκήσουν παραδεκτώς προσφυγή και, τρίτον, όταν η ένωση είναι εξατομικευμένη λόγω του επηρεασμού των δικών της, ως ενώσεως, συμφερόντων, ιδίως επειδή η διαπραγματευτική θέση της θίγεται από την πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση (προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 29 διάταξη Federolio κατά Επιτροπής, σκέψη 61· διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1998, Τ-38/98, ANB κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-4191, σκέψη 25· προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 29 διάταξη Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 47, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 10ης Δεκεμβρίου 2004, Τ-196/03, EFfCI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2004, σ. II-4263, σκέψη 42).

51 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ASAJA δεν μπορεί να επικαλεστεί καμιά από τις προμνημονευθείσες καταστάσεις προκειμένου να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής της ακυρώσεως.

52 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι η ASAJA δεν διεκδικεί κανένα δικονομικού χαρακτήρα δικαίωμα που να της αναγνωρίζει το σχετικό με την κοινή οργάνωση των αγορών ελαιολάδου κοινοτικό δίκαιο.

53 Το αυτό ισχύει όσον αφορά την τρίτη περίπτωση που συνεπάγεται το παραδεκτό μιας προσφυγής, στο μέτρο που, κατά πάγια νομολογία, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ορισμένες διατάξεις αφορούν ατομικά μια ένωση που έχει συσταθεί για την προώθηση των συλλογικών συμφερόντων μιας κατηγορίας πολιτών, όταν οι εν λόγω διατάξεις δεν τους αφορούν ατομικώς (διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 45, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Απριλίου 1999, Τ-78/98, Unione provinciale degli agricoltori di Firenze κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-1377, σκέψεις 36 και 37).

54 Όμως, η προσφεύγουσα ένωση δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι τα μέλη της θίγονται από τις προσβαλλόμενες διατάξεις λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που τους προσιδιάζουν ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.

55 Σχετικά με τη δεύτερη περίπτωση, από κανένα στοιχεία της δικογραφίας δεν συνάγεται ότι η προσβαλλόμενη διάταξη αφορά ατομικά την ASAJA λόγω επηρεασμού της διαπραγματευτικής θέσεώς της από τη διάταξη της οποίας ζητείται η ακύρωση.

56 Εξ αυτού απορρέει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η εν λόγω διάταξη αφορά ατομικώς την ASAJA, κατά την έννοια της υπομνησθείσας στην ανωτέρω σκέψη νομολογίας.

57 Προκειμένου, δεύτερον, περί των προσφυγών που έχουν ασκηθεί από τους παραγωγούς ελαιολάδου στις υποθέσεις Τ-296/04 και Τ-297/04, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη δεν μπορεί να αφορά ατομικά ούτε αυτούς.

58 Πράγματι, η προσβαλλόμενη διάταξη αφορά τους προσφεύγοντες στις υποθέσεις Τ-296/04 και Τ-297/04 μόνο λόγω της αντικειμενικής καταστάσεώς τους ως παραγωγών ελαιολάδου, κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, και επωφελουμένων από ένα από τα προβλεπόμενα από την προγενέστερη νομοθεσία καθεστώτα ενισχύσεων, και τούτο όπως ακριβώς θα συνέβαινε με οποιονδήποτε άλλον παραγωγό ελαιολάδου τον οποίο θα αφορούσε η προσβαλλόμενη διάταξη. Επομένως, τους προσφεύγοντες αυτούς δεν χαρακτηρίζει καμιά ιδιαίτερη ιδιότητα ή πραγματική κατάσταση σε σχέση με τους λοιπούς επιχειρηματίες που ανήκουν στην κατηγορία των υποκειμένων δικαίου που αφορά η προσβαλλόμενη διάταξη.

59 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, όπως και το Συμβούλιο έχει ισχυριστεί στις ενστάσεις περί απαραδέκτου, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη διάταξη θεσπίζει τα κριτήρια υπολογισμού της ενισχύσεως στον τομέα του ελαιολάδου, εφαρμόζεται αυτή αδιακρίτως επί όλων των οικείων παραγωγών, όχι μόνον ανεξαρτήτως της πράγματι παραχθείσας από τους τελευταίους ποσότητας, αλλά και οποιασδήποτε παραγωγής κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς.

60 Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι, υπό το φως της νομολογίας, το γεγονός ότι μία γενική πράξη είναι δυνατό να συνεπάγεται διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου επί των οποίων αυτή εφαρμόζεται δεν αρκεί για να τους χαρακτηρίζει σε σχέση με όλους τους άλλους οικείους

επιχειρηματίες, εφόσον η εφαρμογή της πράξεως αυτής γίνεται δυνάμει συγκεκριμένης αντικειμενικώς καταστάσεως (βλ., την προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 42 απόφαση ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 66, καθώς και την παρατιθέμενη σχετικώς νομολογία). Εν προκειμένω, έστω και αν η προσβαλλόμενη διάταξη μπορεί να παράγει αποτελέσματα που διαφέρουν ανάλογα με τον οικείο παραγωγό ελαιολάδου, το γεγονός αυτό δεν αρκεί για να καταδειχθεί ότι οι προσφεύγοντες έχουν ιδιαίτερες ιδιότητες ή βρίσκονται σε μία πραγματική κατάσταση που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με τους λοιπούς παραγωγούς.

61 Επιπλέον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, δυνάμει της εφαρμογής της προσβαλλομένης διατάξεως, οι προσφεύγοντες δεν είναι επιλέξιμοι για την επίμαχη στον τομέα του ελαιολάδου ενίσχυση, η εν λόγω διάταξη δεν μπορεί να αφορά ατομικώς τους τελευταίους. Πράγματι, δεν αρκεί ορισμένοι επιχειρηματίες να θίγονται οικονομικώς από μία πράξη περισσότερο από όσο οι λοιποί επιχειρηματίες του ιδίου τομέα για να θεωρηθεί ότι η εν λόγω πράξη τους αφορά ατομικώς (διατάξεις της 15ης Σεπτεμβρίου 1999, Τ-11/99, Van Parys κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2653, σκέψεις 50 και 51, και η προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 31 Gonnelli και AIFO κατά Επιτροπής, σκέψη 45).

62 Επιπλέον, έστω και αν αποδεικνυόταν μια τέτοια έλλειψη επιλεξιμότητας, γεγονός πάντως είναι ότι παρόμοιες συνέπειες θα προέκυπταν εν προκειμένω και για τους λοιπούς παραγωγούς ελαιολάδου τους οποίους αφορά η προσβαλλόμενη διάταξη (βλ., υπό την έννοια αυτή, την απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Απριλίου 2003, C-142/00 P, Επιτροπή κατά Nederlandse Antillen, Συλλογή 2003, σ. I-3483, σκέψη 77).

63 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη δεν αφορά ατομικώς τους προσφεύγοντες στις υποθέσεις Τ-296/04 και Τ-297/04.

64 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τον ισχυρισμό των προσφευγόντων και στις τρεις εκδικαζόμενες υποθέσεις, ισχυρισμό που αντλείται από τη ζημία που απορρέει από τα κριτήρια που έχουν καθορισθεί με την προσβαλλομένη διάταξη όσον αφορά τον υπολογισμό της ενισχύσεως στον τομέα του ελαιολάδου.

65 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο ισχυρισμός αυτός εμπίπτει στην εξέταση της ουσίας και όχι σ' αυτήν του παραδεκτού.

66 Όλως επικουρικώς, έστω και αν αποδειχθεί ότι το επιχείρημα αυτό είναι βάσιμο, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι προσφεύγοντες θα υφίσταντο ενδεχομένως ζημίες, όπως ακριβώς θα συνέβαινε και με οποιονδήποτε παραγωγό ελαιολάδου που θα αφορούσε η προσβαλλόμενη διάταξη. Πράγματι, οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν την ύπαρξη περιστάσεων που να επιτρέπουν να συναχθεί ότι η προβαλλόμενη ζημία θα μπορούσε να τους εξατομικεύσει σε σχέση με οτιδήποτε άλλο πρόσωπο το οποίο η προσβαλλόμενη διάταξη αφορά (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 31 διάταξη Gonnelli και AIFO κατά Επιτροπής, σκέψεις 43 έως 45).

67 Ενόψει όλων των ανωτέρω σκέψεων, δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες δεν πληρούν μία από τις προϋποθέσεις παραδεκτού του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, δεν συντρέχει λόγος να εξεταστεί το ζήτημα εάν η προσβαλλόμενη διάταξη τους αφορά άμεσα.

68 Ως εκ τούτου, οι ασκηθείσες στις υποθέσεις T-295/04, T-296/04 και T-297/04 προσφυγές πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εκδοθεί απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως της Επιτροπής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Ιουλίου 2001, C-341/00 P, Conseil national des professions de l'automobile κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-5263, σκέψεις 35 έως 37).

Επί των δικαστικών εξόδων

69 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων και αυτών του Συμβουλίου, σύμφωνα με τα αιτήματα του τελευταίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαράδεκτες.

2) Οι προσφεύγοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και αυτά του Συμβουλίου.

3) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως παρεμβάσεως της Επιτροπής.

Λουξεμβούργο, 8 Σεπτεμβρίου 2005.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

M. Jaeger